

Bài Luận Văn Tháng Tư

Dẫn nhập: Đây là bài luận văn đã được điểm “A” vào mùa Thu năm 2005 trong lớp học College writing (English 100) ở Cypress College. Vị giáo sư người Mỹ da trắng 40 tuổi chấm điểm bài này đã từng phục vụ trong quân đội Hoa-Kỳ, từng đọc những sách nói về chiến tranh Việt Nam, nên rất có cảm tình với quân đội Việt Nam Cộng Hòa. Có hai lý do chính bài luận văn này được điểm cao như vậy: 1) Tôi, Kent-Vũ, đã kể một biến cố có thật mà chính tôi đã tham gia từ đầu đến cuối, cho nên tôi rất háng hái “nhập vai” trở lại để viết ra những chi tiết sống động, dù rằng tiếng Anh của tôi lúc đó còn yếu, khó mà diễn đạt được hết ý tưởng. 2) Vị giáo sư, như lời ông ta nói, khi đọc qua lần đầu, ông ta rất thích nội dung của câu chuyện. Nhờ vậy, có lẽ vị giáo sư đã nhẹ tay khi chấm điểm và bỏ qua những sơ xuất nhỏ về văn phạm, cách dùng từ ngữ (word choice), v.v... Một điều rất bất ngờ, mấy ngày sau, khi cả lớp đang đứng chờ thầy vì ông ta đến trễ, vị giáo sư này, trước khi vào lớp, đã đứng trước mặt tôi rất trịnh trọng trong tư thế chào theo kiểu nhà binh; ông nói to: “Sir, you’re my excellent officer!” rồi ông bắt tay tôi trước những cặp mắt mở to thắc mắc. Khi mọi người vào lớp, ông đã đọc cho cả lớp nghe bài luận văn của tôi, ông nói sẽ đọc ở ba lớp English 100 khác nữa mà ông đang phụ trách. Có thể nói rằng, nếu ngày xưa tôi đã may mắn “sống sót trở về” trong trận đánh ở tỉnh Rạch Giá, thì ngày nay bài luận văn của tôi khi kể về trận đánh đó cũng đã thật may mắn gặp được đúng người thầy “khoái” loại truyện chiến tranh như vậy.

Sau đây là nguyên văn của đề tài mà vị giáo sư đã yêu cầu. Đồng thời, tôi cũng lưu lại nơi đây phần trình bày một đoạn của trang 1 mà trước đây tôi đã nộp cho vị giáo sư như thế nào.

Topic: *You have a few or lots of friends in your life. Tell an unforgettable story related to your close friend(s).*

Kent Vu

ENGL-100

Cypress College

Date: 9/24/2005

A Carton Box For Him

War has no mercy to anyone; the Vietnam War before 1975 was not an exemption. One day, we met and talked with some of our friends, but they might disappear on the next day from our earth. An explosion from a grenade or a cold roar from a gun, which was frequently happening everywhere in my country at that time, could take anybody to the hell! In my mind, the battle that took away the life of one of my close friends in Rach-Gia was the most terrible

thing I've never forgotten.

Bài Song Ngữ:

A Carton Box for Him

War has no mercy to anyone; the Vietnam War before 1975 was not an exemption. One day, we met and talked with some of our friends, but they might disappear on the next day from our earth. An explosion from a grenade or a cold roar from a gun, which was frequently happening everywhere in my country at that time, could take anybody to the hell! In my mind, the battle that took away the life of one of my close friends in Rach-Gia was the most terrible thing I've never forgotten.

In April 1974, I almost completed the two-year course from a Political Warfare College in Dalat city. Like other cadets in my College, I experienced a heavy course for all necessary theories and techniques to confront with the enemy - the Northern Vietnam communists. Additionally, each of us had to complete a mission as an internship in several rural military posts to understand well what were really happening in battle fields before the day we officially became second lieutenants – the new officers. That

Chiếc Hộp Giấy Quan Tài.

Chiến tranh không thương tiếc ai; cuộc chiến Việt Nam trước năm 1975 cũng không là một ngoại lệ. Một ngày nọ chúng ta gặp gỡ và chuyện trò với vài người bạn, nhưng hôm sau họ có thể đã biến khỏi trái đất của chúng ta. Một trái lựu đạn nổ tung hoặc tiếng gầm thét của một họng súng, rất thường xảy ra trên quê hương tôi vào thời đó, đã có thể tiễn đưa bất kỳ ai về nơi âm phủ. Trong trí nhớ của tôi, trận chiến khủng khiếp nhất đã cướp đi sinh mạng người bạn thân của tôi là trận đánh ở tỉnh Rạch Giá mà tôi không thể nào quên được.

Tháng tư năm 1974, tôi gần hoàn tất khóa học 2 năm của trường Đại Học Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt. Giống như bao sinh viên khác trong trường, tôi đã trải qua một khóa học nặng ký về những lý thuyết và những kỹ thuật cần thiết để đương đầu với kẻ thù cộng sản bắc phương. Thêm vào đó, từng người một trong chúng tôi phải hoàn tất một chuyến đi thực tập ở những đồn bót xa xôi để hiểu rõ những gì đang thực sự xảy ra trên các chiến trường, trước ngày mà chúng tôi chính

year, we all were assigned to practice in the vast areas of South Vietnam near Mekong River. The place I came was a small village, near Hieu-Le district, that belongs to Rach Gia city. There, I had a new friend named The-Tran, a soldier in my platoon.

The platoon occupied a fixed location as a base to launch its military activities and to protect a village nearby. The post had the shape of a triangle with two sides close to two small rivers and another side by the edge of the jungle. I was assigned to be the second-rank officer of the platoon of 34 men. It was a very difficult task to me. Fortunately, The-Tran became my close friend after two weeks and helped me lots of things. Tran was in the army 5 years and had a lot of experience in combat. His face had a small scar, and his right arm had a nice tattoo with two capital letters "T.L" on it. He said T is short for Tran and L is short for Le, his lover's last name. We often talked with each other about many things in the world. He told me his love story and hoped that he would marry her in the coming year. Unfortunately, his dream never came true when one bad morning happened to us.

thức trở thành các thiếu úy – những tân sĩ quan. Năm ấy, tất cả chúng tôi được chỉ định đi thực tập ở một vùng rộng mênh mông của miền Nam gần dòng sông Cửu Long. Nơi tôi đến là một ngôi làng nhỏ gần quận Hiếu Lễ thuộc tỉnh Rạch Giá. Ở đó, tôi có một người bạn mới tên Trần-Thể, là một chiến sỹ trong đơn vị của tôi.

Đơn vị này đóng quân ở một cứ điểm để từ đó tung ra những hoạt động quân sự hầu bảo vệ cho ngôi làng gần đó. Đồn đóng quân có hình tam giác: 2 cạnh giáp với 2 con sông nhỏ, cạnh kia giáp với bìa rừng. Tôi được chỉ định là sĩ quan cấp phó cho đơn vị có 34 chiến binh này. Đó là một công việc rất khó khăn đối với tôi. Thật may mắn, sau 2 tuần lễ, Trần-Thể trở thành bạn thân thiết của tôi và đã giúp tôi nhiều việc. Trần-Thể ở trong quân ngũ đã 5 năm và có nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Mặt hấn có một cái sẹo nhỏ và cánh tay hấn có xăm 2 chữ hoa nắn nét "T.L". Hấn bảo T là chữ tắt của Trần và L là chữ tắt của Lê, tên họ người yêu của hấn. Chúng tôi thường tán gẫu với nhau đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. Thể kể cho tôi nghe chuyện tình yêu của hấn và hy vọng rằng hấn sẽ cưới cô nàng vào năm sau. Thật là không may, ước mơ của hấn đã không bao giờ thành sự thật khi mà một buổi sáng xấu

That morning wiped out many people's hopes in my platoon. While everybody still slept deeply at 6:00 am, a guard shouted: "We're attacked!" and then a series of bullets flew into the jungle. Immediately, lots of shells from the jungle flew toward our post and exploded into high columns of smoke covering our tents. Some shells dropped at the center of our headquarters and killed at least five men in the first two minutes. I was the first person who recognized that the main officer of the platoon was among these motionless bodies. I had someone wrap the main officer's corpse by a poncho and secretly informed the battalion's headquarters 10 miles away about the worst thing. Due to the urgent situation, I was assigned to become the main officer right away to replace the dead officer. Beyond my expectation, I had full power to make any decision in the battle field on that day.

At this period of time, the v.c. was equipped with the most modern weapons such as 130-cannon and 12.8-machine guns. My platoon was armed with the M16, 12.7 machine-gun, and 60-mortars. The unequal

trời kia đã ập tới chúng tôi.

Buổi sáng ấy đã quét đi mất bao hy vọng của mọi người trong đơn vị. Khi mà mọi người vẫn còn ngủ lúc 6 giờ sáng, một người lính gác la to lên: "Chúng ta bị tấn công!" rồi một loạt đạn bay vào khu rừng. Lập tức, nhiều quả đạn pháo rớt vào đồn chúng tôi, nổ tung thành những cột khói che phủ mọi chiếc lều. Vài trái đạn đã rơi trúng bộ chỉ huy của chúng tôi, giết mất 5 người trong 2 phút đầu tiên. Tôi là người thứ nhất phát giác viên sĩ quan chỉ huy trưởng đã nằm yên giữa những thân xác bất động kia. Tôi sai người che kín thân xác ông ta lại bằng chiếc poncho-sô và bí mật tường trình lên bộ chỉ huy tiểu đoàn cách đó hơn 10 cây số về sự cố tệ hại này. Do tình hình khẩn cấp, tôi được chỉ định thay thế viên sĩ quan chỉ huy trưởng ngay lập tức. Ngoài sự mong đợi của tôi, tôi có toàn quyền quyết định trong trận đánh ngày hôm đó.

Vào thời điểm này, cộng quân được trang bị vũ khí tối tân nhất với đại pháo 130 ly và đại liên 12.8 ly. Đơn vị chúng tôi chỉ trang bị súng M16, đại liên 12.7 ly và súng cối 60 ly. Lực lượng bất quân bình này đưa đến cho chúng tôi một tình trạng nguy hiểm:

force led us to a dangerous situation: we all might be annihilated totally in a brief time. My sergeant, Phuoc, in charge of contact to the battalion's headquarters, was wounded. I tore my T-shirt, tied his wound, and quickly picked up the headphone of the wireless-communicator unit to call for the battalion's support.

Suddenly, in front of us, about 50 meters away, at least 100 Northern men – the VC – in black uniform were managing to overwhelm our location. Although we counter-attacked very sharply, they still occupied a corner of the post in a moment. One of the invaders plunged toward me with the pointed knife in his hand, but Tran quickly stopped him by a series of bullets from his M16. At once, we forced to close up to them and combined our martial art to wrestle with them and knock them out as fast as we could. A number of them escaped from the scene and left their friends' bodies in our post.

At the second hour, we got support from an artillery unit about 5 miles away from us. This unit launched series of shells toward around our stronghold to dismiss the crowd of the enemy. Chaos outside the post

chúng tôi có thể bị hủy diệt hoàn toàn trong một thời gian chóng vánh. Trung sĩ Phước, có nhiệm vụ liên lạc với bộ chỉ huy tiểu đoàn, thì đã bị thương. Tôi xé áo sơ mi, cột vết thương cho hắn, và nhắc ngay ông nghe của máy truyền tin để gọi tiểu đoàn yểm trợ.

Bất thành linh, trước mặt chúng tôi, khoảng chừng 50 mét, ít nhất là 100 tên bộ đội miền bắc – lũ cộng quân – trong bộ đồ đen đang tìm cách tràn ngập vào đồn. Mặc dù chúng tôi đã phản công rất mãnh liệt, trong khoảnh khắc bọn chúng vẫn chiếm được một góc đồn. Một tên đột nhập với lưỡi lê nhọn hoắt trong tay đã lao người hắn vào tôi, nhưng đã bị Trần-Thế nhanh chóng ngăn chặn lại bằng một loạt đạn M16. Lập tức, chúng tôi buộc phải giáp lá cà với địch quân và phối hợp kỹ thuật chiến đấu để vật lộn, hạ đo ván chúng thật nhanh. Một số bọn chúng đã trốn thoát và để lại những thi thể của đồng bọn trong đồn của chúng tôi.

Vào giờ thứ hai, chúng tôi được yểm trợ của một lực lượng pháo binh cách đó hơn 5 cây số. Đơn vị này đã phóng đi hàng loạt đạn pháo rơi quanh đồn chúng tôi làm tan loãng đám đông quân thù. Sự hỗn loạn của địch quân bên ngoài đồn đã xảy ra khi

happened when the enemy put all of their effort to fight fiercely before withdrawing. The enemy continued firing at the center of our post with different types of ammunition. The far-away-artillery unit kept on driving its shells to hit the targets around us to support our post. At this time, we almost ran out of ammunition while some choppers of our ally appeared; they hovered on our heads and shot series of rockets into the jungle. Due the terrible pressure of rockets dropped steadily near two small rivers and in the forest, the enemy had to find a way to escape. The battle, hence, was over at the mid-day.

About a hundred of the enemies' bodies were scattered around our base. We won the battle even though my platoon remained a half at the end. On the ground of the post, blood and pieces of flesh released a so bad smell that I wanted to vomit. One thing I just remembered: I had not seen Tran within an hour. I asked loudly: "Who knows where Tran is?" No one responded. I shouted: "The-Tran, The, where are you?" I ran around the stronghold to look for him and recognized an arm with the tattoo "T.L" on the ground. I knelt on my knees and held his

chúng dồn hết nỗ lực quyết đấu trước khi tháo lui. Chúng tiếp tục rót đủ mọi loại đạn vào trung tâm cứ điểm của chúng tôi. Đơn vị pháo binh từ xa vẫn tiếp tục điều khiển các trái đại bác cho trúng các mục tiêu quanh đồn để yểm trợ chúng tôi. Lúc này chúng tôi đã gần hết đạn dược thì một vài trực thăng của đồng minh xuất hiện; họ bay vòng vòng trên đầu chúng tôi và phóng những loạt rốc-kết vào khu rừng. Với áp lực khủng khiếp của những trái rốc-kết rơi đều đặn gần hai con sông và khu rừng, địch quân đã phải tìm đường tẩu thoát. Trận chiến, nhờ vậy, đã kết thúc vào giữa trưa.

Khoảng 100 xác địch quân đã nằm rải rác quanh khu vực của chúng tôi. Chúng tôi đã chiến thắng dù rằng quân số của đơn vị chỉ còn một nửa. Trên chiến địa, máu và những mẩu da thịt tiết ra một mùi tanh hôi làm tôi muốn ói mửa. Tôi vừa nhớ ra một điều: không thấy Trần-Thể đâu trong vòng một tiếng đồng hồ qua. Tôi nói lớn: "Ai biết Thể ở đâu không?" Không thấy ai đáp lại. Tôi la lên: "Trần- Thể, Thể, mày ở đâu?" Tôi chạy vòng khắp đồn để tìm hắn và phát giác có một cánh tay xăm hình chữ "T.L" nằm trên mặt đất. Tôi quỳ xuống, ôm cánh tay, và khóc nức: "Lạy Chúa tôi! Trần-Thể! Mày đang ở đâu? Xin đừng nói rằng mày chết

arm, I cried: "Oh my God! The-Tran! Where are you being? Don't say you died, please!" About a few steps away was his head with a small scar and blood on the face. I called some men to come up to the site and collect all pieces of his body. A man brought a carton box and put all the pieces of Tran's body into it. We could not make sure all of pieces in the box belong to Tran's because there were some others who busted in pieces as well. After fifteen minutes to collect, I decided to close the box and used mailing tape to seal it. I wrote on the outside of the box: "The-Tran died for the country on April 29, 1974 in Rach-Gia." We, all of soldiers who were present there, bowed our heads in front of the carton box where we believed that Tran was flying around his pieces. We prayed silently for him in a minute. An hour later, a helicopter picked up the box and took it to the central headquarters in Rach Gia city.

All day long and the next day, I could not eat anything even though I felt very hungry; I drank some juice instead. It seemed my mind was wandering to a distant place where Tran was being in deep sleep in peace.

rồi!" Cách đó vài bước là chiếc đầu đầy máu của hắn có cái sẹo nhỏ. Tôi gọi vài người lính đến để gom nhặt các mảnh da thịt của thân xác hắn lại. Một anh lính chiến mang đến một chiếc hộp bằng giấy cứng và đặt các phần thân thể của Trần-Thể vào đó. Chúng tôi không dám chắc rằng các mảnh da thịt kia là hoàn toàn của Trần-Thể bởi vì cũng có vài người khác nữa bị nổ tung xác như vậy. Sau 15 phút gom nhặt, tôi quyết định đập hộp lại và dùng băng keo dính để ràng chặt chiếc hộp. Bên ngoài hộp, tôi viết: "Trần-Thể đã đền nợ nước ngày 29 tháng tư năm 1974 tại Rạch- Giá." Tất cả chúng tôi, những quân nhân có mặt tại đó, cúi đầu trước chiếc hộp mà chúng tôi tin rằng Trần-Thể đang bay lượn vòng quanh những mảnh vụn của hắn. Chúng tôi cầu nguyện cho hắn trong thỉnh lặng một phút. Một giờ sau, một chiếc trực thăng bốc chiếc hộp đi và đem về bộ chỉ huy trung tâm ở Rạch Giá.

Suốt ngày đó sang đến ngày hôm sau, tôi không ăn gì được mặc dù bụng tôi rất đói; tôi uống chút nước trái cây thay thế. Đường như đầu óc tôi đang lang thang tới một nơi xa xôi mà Trần-Thể đang yên bình ngủ vùi. Tôi nghĩ về hắn, về những chiến hữu của tôi

I thought about him and all of my soldiers who were killed in the battle. I kept on thinking and thinking: their faces, their bravery, and their strength still exist among us. Thanks to them, we won and survived. Thanks to them, it seemed we all were reincarnated. “Thank you, Tran and other soldiers, for all merits and sacrifices. May you all come to the eternal place! I never forget you guys!”

đã bỏ mình nơi chiến trận. Tôi cứ suy nghĩ và suy nghĩ mãi: những khuôn mặt kia, những can-trường, những sức mạnh vẫn còn hiện hữu giữa chúng tôi. Nhờ họ, chúng tôi thắng trận và thoát hiểm. Nhờ họ, dường như chúng tôi được tái sinh. “Cám ơn Trần Thế và các chiến hữu về những công lao và những hy sinh. Cầu chúc các bạn đi tới nơi chốn vĩnh hằng! Tôi sẽ không bao giờ quên được các bạn đâu!”